

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **MUDr. J. J.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. KUKHK-39679/DS/2017/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 7. 2020, č. j. 51 A 2/2018 - 84,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Trutnov, odbor správní (dále jen „správní orgán prvního stupně“), v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2017, č. j. 86484/2017, sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, uznal žalobce vinným ze spáchání pěti správních deliktů (od 1. 7. 2017 označované jako „přestupky“ – poznámka soudu) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky 4E26938 v rozporu s § 10 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[2] Správní orgán prvního stupně konkrétně shledal, že dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okres Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres

Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 77 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 74 km/h (výrok I.); dále, že dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 75 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 72 km/h (výrok II.); dále, že dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 61 km/h (výrok III.); dále, že dne 6. 4. 2015 v 16:40 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 60 km/h (výrok IV.), a nakonec, že dne 3. 4. 2015 v 17:51 hodin překročil nezjištěný řidič výše uvedeného vozidla v katastru obce Mladé Buky ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okres Trutnov, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okres Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 67 km/h, po zvážení odchylky měřicího přístroje ± 3 km/h, rychlost 64 km/h (výrok V.). Těmito jednáními řidič opakovaně porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se proto opakovaně jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[3] Za uvedené správní delikty uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.

[4] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

pokračování

[5] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[6] Krajský soud totiž nepřisvědčil žádné z uplatněných žalobních námitek. Těmi žalobce konkrétně namítal nepřezkoumatelnost a vady výroků správních rozhodnutí, nesrovnalosti při stanovení rychlostního limitu a při úsekovém měření, protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a diskriminaci správními orgány z důvodu nestíhání přestupků spáchaných vozidlem provozovaným v zahraničí při aplikaci § 125f téhož zákona. Dále žalobce správním orgánům vytýkal, že nedostatečně odůvodnily svůj závěr, že údajný správní delikt byl zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; že při posouzení z důvodu příznivosti pro žalobce nepoužily zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky; že zmatečně dovodily splnění podmínky součinnosti policejních orgánů z dokumentu, který prokazuje pouze to, že měření proběhlo na určeném úseku; že nebylo nijak prokázáno tvrzení žalovaného o zveřejnění informace o zřízení rychloměru na internetu a o osazení měřeného místa odpovídající dopravní značkou; a že správní orgány rozhodovaly na základě podkladů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz v rámci dokazování, kterého by se žalobce mohl zúčastnit. Nakonec žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasili se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci samé.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především vytýká správním orgánům, že nespecifikovaly, kde přesně mělo ke správnímu deliktu dojít, a že nevymezily začátek a konec měřeného úseku. Tato pochybení podle stěžovatele bránila přezkumu rozhodnutí v mezích žalobních bodů a zakládala důvod pro jejich zrušení krajským soudem *ex offio*.

[9] Stěžovatel namítá, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, zda měřený úsek (a tedy místo spáchání správního deliktu) byl před křižovatkou, za křižovatkou nebo též procházel křižovatkou. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, že bylo měřeno „v prostoru křižovatky“ a krajský soud v napadeném rozsudku vyslovil, že bylo měřeno mimo křižovátku. Stěžovateli tedy není zřejmé, kde vlastně bylo měřeno. Vymezení měřeného úseku je přitom podle stěžovatele stěžejní pro posouzení úpravy nejvyšší dovolené rychlosti, neboť v každém z případů je relevantní jiné umístění dopravní značky. Pokud by bylo měřeno před křižovatkou, je relevantní posuzovat, zda byla dopravní značka B20a umístěna před křižovatkou a zároveň před začátkem měřeného úseku, pokud by bylo měřeno za křižovatkou, je relevantní posuzovat, zda byla dopravní značka B20a umístěna za křižovatkou, a pokud by bylo měřeno též v úseku silnice procházejícím prostorem křižovatky (jak se z rozhodnutí jeví), bylo by nutné dokazovat umístění dopravní značky B20a před křižovatkou i za křižovatkou a zároveň uvážit, že dopravní značka B20a umístěná před křižovatkou přestala platit spolu s počátkem křižovatky a dopravní značka B20a umístěná za křižovatkou počala platit teprve v místě, kde byla

umístěna; v žádném případě však nemohla být průměrná nejvyšší dovolená rychlost jízdy v tomto úseku 50 km/h, když minimálně v prostoru, začínajícím počátkem křižovatky a končícím místem, kde byla umístěna další značka B20a nacházející se za křižovatkou, bylo dovoleno jet rychlostí 90 km/h, neboť tak stanoví zákon. Na podporu svých závěrů stěžovatel cituje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 - 43.

[10] Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že nebylo prokázáno, že právě v místě, kde byla rychlost měřena, bylo v celém úseku dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Krajský soud sice provedl důkaz opatřením obecné povahy, ze kterého vyplývá umístění dopravního značení, ale ani tak nebylo postaveno najisto, kde začal a kde skončil měřený úsek, a tedy jakou relevanci mělo umístění dopravního značení. Dokazování měly přitom provést správní orgány, které měly primárně prokázat, kde k přestupku došlo, a sekundárně, jaké bylo v tomto úseku umístěno dopravní značení.

[11] Stěžovatel nakonec obsáhlou argumentací upozorňuje (a výslovně uvádí, že se nejedná o kasační námitku) kasační soud, že on i jeho právní zástupce trvají na zachování soukromí a nesouhlasí s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet prostřednictvím webové stránky Nejvyššího správního soudu a se zveřejněním neanonymizovaného napadeného rozsudku a rozhodnutí kasačního soudu na webové stránce Nejvyššího správního soudu. Požaduje, aby žádost jeho a jeho právního zástupce o naprostou anonymizaci osobních údajů byla zadokumentována již v soudním spise o kasační stížnosti a nebylo nutné na žádost upozorňovat novým podáním předsedu Nejvyššího správního soudu, který je k posouzení žádosti příslušný. Navrhuje, aby příslušný senát Nejvyššího správního soudu jejich žádost vyřídil vyjádřením, že věc patří do kompetence státní správy soudu a že tuto žádost státní správě postoupil k vyřízení. Stěžovatel se rovněž dovolává práva být zapomenut a navrhuje, aby na jeho žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

IV.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožňuje se závěry obsaženými v napadeném rozsudku.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel především v kasační stížnosti vytýká správním orgánům, že ve výrocích rozhodnutí konkrétně nevymezily, kde měly být přestupky (nezjištěného řidiče), respektive správní delikty (stěžovatele jako provozovatele vozidla), spáchány, a že nestanovily začátek a konec úseku měřeného silničním úsekovým rychloměrem.

pokračování

Stěžovatel má za to, že krajský soud pochybil, pokud pro tuto vadu napadené rozhodnutí nezrušil a věc nevrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[16] Kasační soud předesílá, že se již problematikou řádného vymezení místa spáchání přestupku, potažmo správního deliktu provozovatele vozidla, zevrubně zabýval ve svých dřívějších rozhodnutích. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, vyslovil, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označení času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ V rozsudcích ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 - 33, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nároky na vymezení místa spáchání deliktu nelze paušalizovat, neboť každý skutek je individuální a vyznačuje se rozličnými skutkovými okolnostmi. Podstatné je, aby bylo místo spáchání skutku vymezeno takovým způsobem, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným jednáním.

[17] Správní delikty kladené stěžovateli za vinu v nynějším případě spočívají v odpovědnosti za jednání, kterými došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v měřeném úseku jako celku. Ten byl u všech posuzovaných správních deliktů stejný. Úsekové měření se realizuje zaznamenáním času průjezdu vozidla na začátku a na konci měřeného úseku. Z tohoto časového intervalu a z délky měřeného úseku je následně vypočítána průměrná rychlost průjezdu vozidla celým měřeným úsekem. Jestliže správní orgány ve výrocích I. – V. svých rozhodnutí (ve vztahu ke všem posuzovaným správním deliktům) uvedly, že k překročení rychlosti došlo „v katastru obce Mladé Buky [...] na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky“, nelze z toho dovozovat, že byl delikt spáchán na několika metrech uvnitř předmětné křižovatky, jak dovozuje v kasační stížnosti stěžovatel. Z výroků správních rozhodnutí se jednoznačně podává, že v posuzovaných případech šlo o překročení rychlosti zjištěné úsekovým měřením, tedy že vozidlo stěžovatele (opakovaně) projelo měřeným úsekem vyšší průměrnou rychlostí, než byla v tomto úseku nejvyšší dovolená rychlost. Údaj „v místě křižovatky“ proto evidentně upřesňuje, v které části dané silnice k deliktům došlo, a lze jej proto chápat obdobně jako uvádění čísel popisných domů, v jejichž blízkosti došlo k přestupku na ulici ve městě. Správní orgány se tedy v souladu s požadavky formulovanými judikaturou co nejpřesněji snažil specifikovat místo, kde k deliktům došlo, přičemž do výroků výslovně uvedly nejlépe rozlišitelný orientační bod v blízkosti měřeného úseku, kterým byla právě označená křižovatka.

[18] Nejvyšší správní soud shledává takové vymezení místa skutků (společně s označením data, času, způsobu spáchání přestupku, respektive správního deliktu, a údajem o maximální dovolené rychlosti v místě měření) dostatečným pro přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zjištěné úsekovým měřením, tak aby posuzované skutky nemohly být zaměněny s jinými. K obdobným závěrům

Nejvyšší správní soud dospěl například v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, v němž dovedl, že vymezení místa skutku „na ulici *Nádražní v Pardubicích*“ ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti v místě měření je dostatečné. Stejně se pak vyjádřil i k vymezení místa skutku jako „v *Plzni, na vozovce pozemní komunikace Plaské ulice*“, rovněž ve spojení s údajem o datu, čase a nejvyšší dovolené rychlosti (srov. v rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 221/2017 - 40).

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku k předestřené problematice vyslovil, že správní orgány ve svých rozhodnutích sice „poněkud nevhodně“ použily výrazu, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, avšak z každého jednotlivého výroku I. – V. rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření, a tudíž že k překročení rychlosti došlo v úseku vymezeném pro toto měření. Tomuto posouzení krajského soudu nemá Nejvyšší správní soud s ohledem na výše citované judikaturní závěry co vytknout a plně se s ním ztotožňuje. Zdůrazňuje přitom, že rychlost vozidla v hranicích předmětné křižovatky nebyla podstatná, jak namítá stěžovatel, neboť delikt spočíval v porušení nejvyšší dovolené (průměrné) rychlosti při průjezdu celým měřeným úsekem.

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené závěry nepřisvědčil stěžovateli námitce, že správní orgány ve výroci svých rozhodnutí řádně nevymezily místo spáchání přestupků. Jelikož bylo překročení rychlosti zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření, je zcela zřejmé, že k překročení rychlosti došlo v úseku vymezeném pro toto měření. Správní orgány přitom nebyly povinny konkrétně ve výroci svých rozhodnutí uvádět začátek a konec měřeného úseku. Taková povinnost jim ze zákona neplyne. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, z něhož vyplývá, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu (přestupku) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Těmto požadavkům nyní posuzované výroky správních rozhodnutí vyhovují. Krajský soud proto nepochybil, nezrušil-li pro vytýkané vady napadené rozhodnutí a věc nevrátil k dalšímu řízení zpět žalovanému. Výše předestřená kasační argumentace není tudíž důvodná.

[21] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že správní orgány vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jelikož z obsahu správního spisu neplyne, že v místě měření rychlosti byla nevyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou B20a „50“ omezující dovolenou rychlost na 50 km/h. Pro toto pochybení měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[22] Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 10. 2017, č. j. 86484/2017, sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, se k problematice umístění příslušných dopravních značek podává, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích schváleného typu zn. SYDO TRAFFIC VELOCITY, výrobní číslo GEMVEL0012, s platným ověřovacím listem č. 8012-OL-70190-14 Českého metrologického institutu, kdy toto měření v místě Mladé Buky, silnice I/14, provádí

pokračování

Městská policie Trutnov v součinnosti s Policií České republiky v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Tuto skutečnost dokládá vyjádření Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov, ze dne 29. 1. 2014, č. j. KRP-597-005/ČJ-2014-051006 (dále jen „vyjádření ze dne 29. 1. 2014“), a ze dne 24. 2. 2014, č. j. KRP-597-017/ČJ-2014-051006 (dále jen „vyjádření ze dne 24. 2. 2014“). Návrh místní úpravy provozu na silnici I/14 v úsecích přímo navazujících na křižovatku se silnicí III/01413 a místní komunikací v obci Mladé Buky podle obsahu těchto vyjádření spočíval v umístění dvou kusů dopravního značení B20a „50“, dvou kusů B20b „50“ a dopravního zařízení - úsekového měřiče rychlosti „dle přiložené dokumentace“, a to za účelem „*začlenění přechodu a zastávek autobusů do úseku omezené rychlosti do 50 km/h pro oba směry*“. Z obsahu těchto vyjádření také vyplývá, že Policie České republiky neměla námitek k realizaci navržené místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a k provádění navrženého úsekového měření v období od 1. 1. 2014 do 31. 5. 2018.

[23] Správní orgán prvního stupně dále ve svém rozhodnutí poukázal na to, že Městská policie Trutnov vykonává měření rychlosti v katastrálním území městysu Mladé Buky na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 6. 2013 a že v souladu s § 24b zákona č. 553/1991, o obecní policii, byla se zřízením stálého automatického technického systému k měření rychlosti veřejnost seznámena prostřednictvím veřejné vyhlášky, již dal žalovaný souhlas s umístěním zařízení na silnici I/14 v k. ú. Mladé Buky i dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu a souhlas k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Uvedl také to, že součástí spisové dokumentace je Smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi městem Trutnov a společností GEMOS CZ, spol. s r.o. ze dne 7. 2. 2014, vč. dodatku, dokládajícího pronájem měřicího zařízení. Správní orgán prvního stupně rovněž v rozhodnutí připomněl, že o omezení rychlosti a měření v daném místě informoval místní tisk (s uvedením odkazu na příslušný článek) a příslušná tisková zpráva města Trutnov. Zdůraznil také důvody omezení rychlosti v úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h. Těmi byly skutečnosti, že v daném místě se pohybuje zvýšený počet chodců přecházejících z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovní hřiště a v místě se nacházejí autobusové zastávky.

[24] V odvolání ze dne 20. 10. 2017 stěžovatel námitku týkající se neumístění příslušných dopravních značek upravujících nejvyšší dovolenou rychlost v místě měření oproti obecné úpravě vůbec neuplatnil; žalovaný se proto touto problematikou v napadeném rozhodnutí nad rámec skutečností uvedených v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nezabýval.

[25] V žalobě stěžovatel vedle mnoha dalších výhrad tvrdil, že v daném čase nebyla na daném místě („v místě křižovatky“) značka B20a „50“ umístěna, tedy platila obecná úprava povolené rychlosti 90 km/h. Správním orgánům také vytkl, že nedoložily důkaz o tom, že by příslušný silniční úřad stanovil údajně porušenou dopravní značku opatřením obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.

[26] Krajský soud v napadeném rozsudku předeslal, že ze správního spisu (mimo jiné z oznámení o přestupcích a z vyjádření ze dne 29. 1. 2014 a ze dne 24. 2. 2014) je zřejmé, že v posuzovaném úseku byla povolena maximální rychlost 50 km/h. Nadto při jednání

dne 1. 7. 2020 krajský soud provedl důkaz opatřením obecné povahy ze dne 16. 6. 2014, jehož přílohou je grafické znázornění tohoto úseku, a zjistil, v jakém místě jsou dopravní značky upravující nejvyšší dovolenou rychlost umístěny. Nade vší pochybnost vzal tudíž za prokázané, že v měřeném úseku byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Krajský soud také zdůraznil, že stěžovatel nepředložil žádný relevantní důkaz, který by potvrzoval správnost jeho tvrzení, že v daném úseku bylo možné jet rychlostí vyšší než 50 km/h, resp. který by měl potenciál zpochybnit závěry správních orgánů.

[27] Ve shodě s krajským soudem nemá ani Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, že dopravní značky B20a „50“ a B20b „50“ byly v místě, kde probíhalo úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel, osazeny, jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz odstavce [22] a [23] výše) i z opatření obecné povahy ze dne 16. 6. 2014 provedeného k důkazu při jednání krajského soudu. Uvedenou skutečnost lze ostatně dovodit i na podkladě Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřené mezi GEMOS CZ, spol. s r.o. a městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 [viz čl. 10.4 smlouvy, podle něhož „[n]ájemce je oprávněn odstoupit od smlouvy v případě, že do 12. 3. 2014 nenabude účinnosti opatření obecné povahy, kterým se změní dopravní značení tak, že na silnici I. třídy č. 14 v místě plnění (v místě přechodu pro chodce u křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 v kat. území Mladé Buky) bude v obou směrech jízdy vymezen úsek dlouhý minimálně 100 m, na kterém bude omezena rychlost jízdy vozidel na maximálně 50 km/h.“]. Užití měřicího zařízení v posuzované věci nasvědčuje tomu, že důvod k odstoupení od smlouvy nenastal (opatření obecné povahy nabylo účinnosti). Ve správním spise je založena také veřejnoprávní smlouva (včetně dodatku) města Trutnov s městysem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013, podle níž má Městská policie Trutnov měřit rychlost na místech schválených Policií České republiky v obou směrech na silnici I/14 v městysu Mladé Buky. Obdobně o návrhu na umístění dopravního značení B20a „50“ a B20b „50“ a úsekového měřiče rychlosti hovoří i vyjádření ze dne 29. 1. 2014 a na něj navazující vyjádření ze dne 24. 2. 2014. O umístění uvedených dopravních značek, jejichž porušení bylo zjištěno, v místě měření, tak nemůže být jakýchkoliv pochyb.

[28] Nejvyšší správní soud také ve shodě s krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatel svým tvrzením zjištění správních orgánů ohledně umístění dopravních značek v místě, kde probíhalo úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel, nezpochybnil, neboť toto své tvrzení nepodpořil žádnými důkazy. Kasační soud k tomu připomíná závěry rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, v němž vyslovil, že „*důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), je však nezbytné dodat, že pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením stěžovatele) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37).*“ Stěžovatel nejen, že svá tvrzení neprokázal, ale ani k jejich prokázání nenavrhл žádné důkazy.

[29] Nejvyšší správní soud pro výše uvedené skutečnosti uzavírá, že zjištěný a popsáný skutkový stav je dostatečný a bez důvodných pochybností postačuje pro závěr o skutečném umístění dopravních značek omezujících nejvyšší dovolenou rychlost v místě a době spáchání posuzovaných správních deliktů. Kasační argumentace stěžovatele je proto v tomto ohledu nedůvodná.

pokračování

[30] Pokud jde o stěžovatelův poukaz na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 - 43, kasační soud zdůrazňuje, že v každé individuální věci je třeba vycházet z podkladů obsažených ve spise vedeném v tom kterém konkrétním řízení. To ostatně uvedl Nejvyšší správní soud i v citovaném rozsudku, když naopak zdůvodňoval odchýlení se od odlišných závěrů obsažených v jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018 č. j. 7 As 248/2018 - 39 (překročení rychlosti na témže měřeném úseku v týž den, jen v opačném směru). Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 291/2018 - 43 uvedl, že z vyjádření Policie České republiky (totožného s vyjádřením v této věci) nelze zjistit, zda byly dopravní značky B20a omezující rychlost na 50 km/h umístěny na silnici I/14 a kde, a že umístění značek neprokazovala ani veřejnoprávní smlouva založená ve spise, v nynějším případě, jak výše uvedeno, bylo umístění dopravních značek v posuzovaném úseku prokázáno dalšími nepřímými důkazy, jež tvoří ucelený a logicky provázaný řetězec a v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, přesvědčivost a věrohodnost důkazů ostatních. Proto nejsou závěry z rozsudku č. j. 2 As 291/2018 - 43 na nynější případ použitelné.

[31] S výše popsáním souvisí i stěžovatelova námitka, že s hranicí křižovatky platnost uvedené značky B20a skončila, v křižovatce tudíž nebyla rychlost omezena a platila obecná úprava (tj. 90 km/h, neboť místo se nacházelo mimo obec, což není sporné - poznámka soudu) a pokud měla nižší dovolená rychlost platit i v místě za křižovatkou, muselo být znovu osazeno stejnou značkou B20a. Ani této kasační námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[32] V posuzovaném případě je zcela nerozhodné vedení hranice křižovatky. Stěžovatel totiž zcela pomíjí ustanovení § 76 zákona o silničním provozu, který upravuje vztahy mezi jednotlivými úpravami provozu na pozemních komunikacích (jednotlivé druhy úprav jsou popsány v § 61 téhož zákona).

[33] Podle § 76 odst. 1 zákona o silničním provozu je místní úprava provozu na pozemních komunikacích nadřazena obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Přejícná úprava provozu na pozemních komunikacích je nadřazena místní i obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích. Byl-li tedy v místě (resp. úseku), kde bylo měření prováděno, provoz na pozemních komunikacích upraven místní úpravou, což vyplývá ze správního spisu (viz obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a není ani sporné, tato místní úprava byla nadřazena obecné úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež plyne ze zákona o silničním provozu. S hranicí křižovatky tudíž platnost dopravní značky B20a „50“ v daném případě neskončila a její platnost byla ukončena teprve umístěním dopravní značky B20b „50“.

[34] Stěžovatel a jeho právní zástupce nakonec v kasační stížnosti nesouhlasí se zveřejněním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a požadují naprostou anonymizaci osobních údajů. Tento nesouhlas uplatňuje zástupce stěžovatele rutinně a Nejvyšší správní soud na něj již opakovaně reagoval. Proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (srov. např. usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, nebo rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, a ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33). Zdůrazňuje rovněž, že požadavek stěžovatele, aby rozsudek v této věci nebyl zveřejňován s osobními

údaji stěžovatele a jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, je mimo rámec samotné projednávané věci a není přípustnou kasační námitkou, neboť nesměřuje proti napadenému rozsudku a opírá se o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Toho si je ostatně vědom i stěžovatel, který výslovně uvádí, že se o kasační námitku nejedná (odstavec 17 kasační stížnosti).

[35] Nejvyšší správní soud z výše podaných důvodů uzavírá, že stěžovatelem tvrzené kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nebyly naplněny.

VI.

[36] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu